

Opgaven skal ikke være, at vi ved Opgivning skal være med til at bestemme, hvad der skal ske i 2den Zone i Fremtiden; vi vilde gennem en saadan Holdning kun opnaa at forværre Kaarene for de Danske. Vi har en Opgave, som ligger nærmere, nemlig den at behandle de Tyske i 1ste Zone saaledes, som vi ønsker de Danske i 2den Zone behandlet, og dernæst den at yde de Danske al tænkelig Støtte og Bistand, for at de kan faa saa taalelige og gode Kaar som muligt. Men dette idelige Raab paa, at Grænsespørgsmaalet endnu ikke er afgjort, bidrager kun til at holde Uroen og Forvirringen vedlige og gøre Kaarene for de Danske i 2den Zone saa slette som muligt. Socialdemokraternes Politik kan fuldt ud taale at stilles ved Siden af de andre Partiers Politik ogsaa med Hensyn til Stillingen til de Danske i 2den Zone.

Det nationale Spørgsmaal var altsaa det andet store Spørgsmaal, som af Venstre blev brugt til det yderste; Feltraabet var: Flensborg hjem! under bestandige Forsikringer om, at hvis man ikke havde haft den radikale Regering, kunde man have faaet mere end 1ste Zone, og at man kunde opnaa mere, hvis man skiftede Regering. Det lykkedes saa Venstre at naa det, som Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, var saa begejstret for, nemlig at faa det radikale Venstre forsvarlig trykket ned, saa at det kunde ses, at Vælgerne var imod dem.

Der var imidlertid ogsaa andre Spørgsmaal, som brugtes af Venstre, saaledes det finansielle Spørgsmaal. Forholdet blev fremstillet saaledes, at vi havde en nærmest uduelig Finansminister, som intet Overblik havde over de finansielle Forhold; vi var under Krigen kommet ind i et finansielt Uføre, og det var paa høje Tid at skifte Styre. Man kunde ikke undgaa at vide, at af alle neutrale Lande var Danmark det, som procentvis havde forøget sin Statsgæld mindst. Selvfølgelig havde Danmark i høj Grad mærket til Krigen og dens Følger, men man vidste, at der var intet andet neutralt Land, hvor Forholdet var bedre. Endnu ved det sidste Valg, i September, maatte man i Fredericia-Kredsen og i de andre Kredse høre om den daarlige Regnemester, Finansminister Brandes havde været, hvorledes han havde regnet fejl endnu saa sent som i Marts.

Kun i een Kreds, Æbeltoft-Kredsen, blev der ikke talt om Brandes som den daarlige Regnemester og det af gode Grunde, nemlig fordi Kandidaten i Æbeltoft-Kredsen, den nuværende Finansminister Neergaard,

vidste, at hvad Regnekunsten angaar, havde han ikke noget at lade Hr. Brandes høre. Den tidligere Finansminister udtalte sig i Marts om, hvorledes han paa Grundlag af 11 Maaneders Regnskab mente, Stillingen vilde blive for det forløbne Finansaar. Da der var gaaet 2 Maaneder ind i det nye Finansaar, udtalte den nuværende Finansminister, at det passede ikke dette Regnestykke, som Hr. Brandes havde opstillet. Vi har tværtimod et Underskud paa 17 Mill. Kr. Nu kom Finansministeren forleden Dag og sagde: Jeg regnede skam fejl. Jeg regnede ganske vist 2 Maaneder efter, at Finansaaret var udløbet, hvorimod Finansminister Brandes anstillede sin Beregning en Maaned før Udløbet; han regnede med det sandsynlige Udfald. Men jeg regnede forkert. Og saa sagde den højterede Finansminister: Men det er ikke noget at bebrejde mig, for vi modtager vore Indberetninger fra Statsbogholderiet. Dem bygger vi paa, og vi har intet andet at bygge paa.

Jeg giver Finansministeren Ret. Han skal i alt Fald ikke fra vor Side høste Skygge af Bebrejdelse, men han skulde en Dag i Nr. 6 — ja, jeg ved ikke, hvilket Nummer det Værelse har, hvor Venstre holder sine Gruppemøder — holde et lille Foredrag om, at man ikke skulde bebrejde en Finansminister det for meget, hvis han regnede fejl, for det er vi udsatte for, vi Finansministere, saa fortvivlede som Forholdene er. Hvis han havde gjort det, tror jeg, at jeg havde sluppet for en Del finansielt Roderi ovre i min Valgkreds ved de sidste Valg. Men Finansministeren beholdt sin Kundskab for sig selv, indtil Valget var forbi; saa fik vi at vide: Saadan ser Stillingen ud; jeg er, hvad Regnekunsten angaar, i hvert Fald ikke bedre, end Hr. Brandes var.

Saa havde man endelig det sidste store Spørgsmaal, Generalstrejken. Her fortalte man om det aldeles ulovlige Kampvaaben, som Generalstrejken var. Det var særlig Venstre, der var ivrigt paa dette Punkt, det Venstreparti, som det er gaaet, som man paastaar, det gik en vis Person: da han var gammel, gik han i Kloster. Saaledes er Venstre nu blevet et fuldt ud lovligt Parti, der finder, at alt, hvis Lovlighed kan være Tvivl underkastet, er forkasteligt i højeste Grad. Det Parti, hvis Ordfører en Gang stod paa Folketingets Talerstol og sagde, at hvis Højre ikke vilde makke ret, havde Venstremændene, selv om man tog Riflerne, Pistolerne og Revolverne fra dem, Svovlstikkerne og vidste, hvor Herregaar-